

אצל הנגר

יאנוש קורצ'אק, כתבים ה', עמ' 369-371
תרגום: אורי אורלב

אולש חזר מבית הספר מהרהר מעט. לשוא נסתה ינינה, אחותו הקטנה, למשך אותו למשחק. הוא התישב על פסא והתבונן מבעד לחלון באנשים שעברו ברחוב, בכפרות ובחשמליות.

- "מה יש לך, אולש?" שאלה אמא. "קבלת ציון רע?"
- "לא, אמא, בכלל לא הייתי צריך לענות היום."
- "אם כן, מדוע אינך רוצה לשחק עם ינינה, ולמה אתה עצוב?"
- "לא, אמא, אני לא עצוב, רק ש..."
- "אולי אתה חולה?" שאלה האם בדאגה.
- "לא, אבל את מבינה... צבעו מחדש את מדרגות הפניסה הראשית ולכן עליתי במדרגות הפניסה של המטבח."
- "אז מה?"
- "בקומת הקרקע", המשיך אולש, "גר נגר. הדלת לדירתו הינה פתוחה. עמדתי והסתפלותי איך הוא עובד. ועלה בדעתי שהוא בנדאי עני, הרי אין בדירתו חדרים מרווחים, ולא רהיטים יפים, לא ספרים מעניינים לקרא, ולמרות זאת הוא תמיד שמח, מרצה, שר לעצמו לעתים קרובות. הוא הציג, שאפגס אליו אם מענין אותי לראות את עבודתו, אבל לא נדעתי אם את מרשה."

אמא הקשיבה לדבריו בתשומת לב, וכאשר סיים והפנה אליה מבט שואל, היא אמרה:

- "הנגר, נקירי, שמח מפני שהוא מאשר, וכדי להיות מאשר לא צריכים רהיטים יפים ולא חדרים מרווחים.
- "וימה צריך כדי להיות מאשר?"
- "צריך להיות בריא ובעל מצפון נקי. פרנציסק עובד, מתפרנס בכבוד, יש לו אשה נחמדה וילדים טובים וחרוצים, ולכן הוא מאשר, למרות שהוא עני."
- "אמא, תרשי לי ללכת אליו לפעמים? מפני שאני הבטחתי לו שאחזר אחרי שאביא את הספרים הביתה."
- "אולש, מדוע לא אמרת לי מיד?"
- "מפני שפחדתי שתקעסי עלי. ואם לא אחזר, אולי אעליב אותו. הוא עלול לחשב שאנחנו מתנשאים."

אמא חיכה.

- "לך, אולש, אבל זכר להבא לא להסתיר ממני שום דבר, ואני תמיד אשתדל להענות לבקשותיך, או להסביר לך מדוע אי-אפשר."
- אולש נשק את יד אמו ונטל בשמחה את כובעו.
- "אמא, גם אני רוצה ללכת", בקשה ינינה.
- "אם כן, קח גם את ינינה."
- "טוב, אמא."
- "אבל שים לב במדרגות האחוריות ולך אתה בזהירות."

אולש אחז בגדה של ננייה ונרד לדירתו של הנגר.

הם ראו שם כל כך הרבה דברים מעניינים. הם ראו איך הוא מקציע במקצועה קרשים, איך הוא מנסר במסור, איך הוא מדביק, איך מצפה בפוליטורה, איך הוא חורט חלקים עגלים במחרטה. הנגר החביב הראה להם הכל, הסביר והבטיח ללמד את אולש לעשות כמה דברים מעץ – וכששלחה אמא את העוזרת לקרא להם – עזבו הילדים את דירתו של הנגר במצב רוח מרומם.

- "אמא, איזה אנשים חמודים!", קרא אולש, כשנכנס במרוצה הביתה. "האם תרשי לי גם להכיר את הבן שלו ולבקר אצלם לעתים יותר קרובות? אני אעשה אצלם כסאות לבבות של ננייה".

